

Тайният компонент

В своя опит да оправдаят съществуването на управляваща класа („Власт“), етатистите често описват съвсем рационални, законни, полезни неща, а след това ги обявяват за „Власт“. Те могат да убеждават: „Щом хората си сътрудничат, за да формират организирана система за взаимна защита, това е Власт“. Или могат да твърдят: „Когато хората колективно решават по какъв начин в техния град ще се уреждат неща като пътища, търговия и право на собственост, това е Власт“. Или могат да кажат: „Когато хората обединяват своите ресурси, за да правят колективно неща, а не всеки индивид да се принуждава да прави всичко сам, това е Власт“. Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Такива твърдения са предназначени за това да направят понятието „Власт“ да звучи като естествена, законна и полезна част от човешкото общество. Но всички те пропускат фундаменталната същност на „Властта“. „Властта“ не е организация, кооперация или взаимен договор. Безброй групи и организации – супермаркети, футболни отбори, автомобилни компании, стрелкови клубове и т. н. – се включват в кооперативни, взаимноизгодни колективни действия, но те не се наричат „Власт“, защото за тях не се смята, че имат правото да управляват. И това е тайният компонент, който превръща нещо в „авторитет“: въображаемото *право* насилствено да управляваш другите.

„Властта“ не произхожда просто от супермаркети или футболни отбори, нито пък произхожда от хора, подготвящи и осигуряващи своята взаимна защита. Съществува фундаментална разлика между „Как можем да се защитим ефективно“ и „Аз имам правото да ви управлявам!“ Противно на това, което се твърди в учебниците по

права и задължения на гражданите, „Властта“ не е резултат нито от икономическо, нито от основно човешко взаимодействие. Тя не възниква просто като резултат от цивилизоване и организиране на хората. Тя е изцяло продукт на мита, че „някой трябва да командва“. Без суеверието, наречено „авторитет“, никаква кооперация или организация изобщо не би станала „Власт“. Необходима е коренна промяна на масово възприетата представа за *доставчик на услуги*, независимо дали услугата е осигуряване на храна, подслон, информация, защита или каквото и да било друго, за да се превърне тя в представа за законен *управник*. Една система на организация не може магически да стане „Власт“, нито пък един охранител може магически да стане цар.

И този факт е свързан с едно друго твърдение на етатистите: че премахването на „Властта“ щяло просто да доведе на власт насилнически банди, които щели да станат новата „Власт“. Но насилственото завладяване става по естествен път „Власт“, колкото и мирното сътрудничество. Новата банда няма да бъде смятана за „Власт“, освен ако за нея не започне да се смята, че има *правото* да управлява. Всъщност възможността да се управлява съвременно население – особено въоръжено население – зависи изцяло от въображаемата *законност* на самопровъзгласилите се управляващи. Днес да се управлява което и да било значително на брой население само чрез груба сила, ще изисква огромни количества ресурси (оръжия, шпиони, наемници и т. н.), така че това ще бъде почти невъзможно. Представа за банда от безмилостни главорези, завладяващи някоя страна, можем да придобием от някой забавен филм, но това действително не може да се случи в страна, снабдена поне с основни средства за комуникация и оръжие. Единственият начин да се управлява голямо население днес е са-

мопровъзгласилят се управник да убеди народа, че има моралното *право* да упражнява власт над него; той може да се сдобие с върховната власт само ако може първо да втълпи мита за „авторитета“ в главите на избраните жертви, като по такъв начин убеди жертвите си, че представлява законна и истинска „Власт“. И ако той може да извърши това, ще му е необходима много малка действителна сила, за да завоюва и си запази властта. Но ако някога неговият режим изгуби законността си в очите на жертвите или ако изобщо не я постигне преди това, грубата сила няма да му осигури никаква трайна власт.

Накратко: нито бандите, нито кооперативите могат изобщо да станат „Власт“, освен ако народът не вярва, че някой има правото да го управлява. По същия начин, щом народът като цяло се освободи от мита за „авторитета“, няма да е необходима никаква революция, за да бъде свободен; „Властта“ просто ще престане да съществува, защото единственото място, където изобщо е съществувала, е в умовете на онези, които вярват в суеверието, наречено „авторитет“. Обаче политиците и наемниците, които изпълняват техните заплахи, са съвсем реални, но без въображаемата *легитимност* те биват смятани за банда властолюбиви главорези, а не за „Власт“.

Трябва да се спомене и това, че някои хора твърдят (включително Томас Джеферсън в Декларацията на независимостта), че е възможно и желателно да имаме „Власт“, която не прави нищо друго, освен да защитава правата на индивидите. Но организация, която прави само това, няма да е „Власт“. Всеки индивид има право да защитава себе си и другите от нападатели. Упражняването на това право, дори чрез много организирана, широкомащабна операция, представлява „Власт“ толкова, колкото и едно организирано, широкомащабно производство на храни. За да бъде

нещо „Власт“, то по дефиниция трябва да прави нещо, което обикновените хора нямат право да правят. „Власт“, която има еднакви права с всички останали хора, представлява „Власт“ толкова, колкото и един обикновен човек на улицата.